

ПРЕДГОВОРЪ

Голъмата осъждност отъ литература по музикална теория, история и естетика, дори отъ биографии на бележити музиканти, на български езикъ — извиква необходимостта отъ единъ музикаленъ речникъ.

Отъ преди десетина години ме занимава мисълъта за съставянето на такъвъ речникъ, еднакво необходимъ, както за специалиста, така и за любителите на музиката, числото на които се постоянно увеличава у насъ.

Съставянето на пъленъ музикаленъ речникъ на единъ езикъ като нашия, на който нѣма изработена още музикална терминология, е дѣло съпроводено съ извѣнредно голѣми трудности. Нѣколкоократните ми продължителни пребивания въ чужбина, следъ голѣмата война, въ голѣмите европейски центрове — Виена, Парижъ, Берлинъ, Брюксель, Лайпцигъ, Дрезденъ, Буда-Пеща и др. имаха за главна цель — запознаването ми съ музикалната лексикография на съответните езици, и музикалните творения на най-новата наша съвременность. И когато известното наше книгоиздателство „Хемусъ“ ми предложи да се заема съ приготвянето на музикаленъ речникъ, който да представя отъ себе си една малка, но пълна музикална енциклопедия — следъ дѣлго обмисляне, и съ пълно съзнание за трудността на задачата и отговорността предъ нея — пристъпихъ къмъ дѣлото, което е плодъ на нѣколко-годишна работа, като не се смята подготовката къмъ това. Трудността на работата се увеличава, сѫщо, и отъ обемни ограничения, поради което — огромниятъ материалъ трѣбва да се даде въ най-сбита и обобщителна форма.

Въ основата на речника легна началото: всички имена, понятия и термини да се пишатъ при съответната буква — споредъ произношението имъ на български. Така: френската дума *Aubade* се пада на буква О, въпрѣки това, че на френски тя започва съ А; името *Honegger* сѫщо на О, макаръ че започва съ Н. Имената и понятията, които сѫ придобили вече право на гражданственост въ нашия езикъ — било като музикални термини, или преминали вече въ литература — запазватъ въ речника произношението, което е станало обичайно. Двойните букви въ чуждите думи, като непри-